

hon åt upp hans hjärna med sitt tjat och gnäll. Som en liten Pacman-gubbe tuggade hon i sig hans krafter och hans koncentration.

Han äcklade sig på hennes tjat om sex. Han hade aldrig sex mer än en eller ett par gånger med sina kvinnor, det fick räcka, sedan var ändå spänningen borta och Lukas hade inte för avsikt att fastna någonstans. Ivana hade inte bjudit på några som helst överraskningar, hon hade uppfört sig exakt likadant som alla hans tidigare kvinnor. Hon hade gråtit, bett och bönat honom om att han skulle stoppa in den i henne. Han kunde inte för sitt liv förstå hur kvinnor kunde förnedra sig till den graden och hur de kunde sjunka så djupt, men det gjorde de, en efter en, och han föraktade dem alla.

När Nessas sms kom blev han inte speciellt förvånad. Det bekymrade honom inte att han inte kom ihåg vem hon var eller när han hade träffat henne. Han behövde spänning i sitt liv och han hade ingenting emot att komma bort från tjatkärningen en stund. Han skulle ringa denna Nessa, dock inte i dag.

Myten om Prinsen, Sagan och Räddningen

När jag var liten var jag rädd för spöken och krig. Inte kunde jag då ana att det mest skrämmande av allt skulle visa sig vara kärleken. Prinsar kom ridandes från höger och vänster i sagorna och alla prinsessor som var i behov av att bli räddade behövde bara ha lite tålamod, sedan blev de älskade och levde lyckliga i alla sina dagar. Att tro på kärleken var den mest naturliga sak i hela världen.

Nuförtiden betar vi oss som om det gör ont att älska. Kärleken har blivit farlig och jag kan inte låta bli att fråga mig själv, vad hände? Var sagan bara en stor bluff? Kan det vara på det viset att vi har blivit sårade och svikna en gång för mycket och nu inte vågar använda våra känslor längre? Har vi blivit förrådda och lurade av självaste H. C. Andersen och Walt Disney? Livet blev inte alls som i sagan, det blev inte ens i närheten.

En av de mest populära lögner som genomsyrar många sagor, fabler och andra underhållande berättelser är att vi en dag ska bli räddade. Det här har blivit en sådan folkkär slutkläm att vi numera har börjat tro att räddningen inte bara är en sannolikhet utan en slags rättighet. Lögnen är så förförisk och så lockande att till och med våra politiker använder sig av detta sagolika löfte om räddning åt folket. Att skapa hopp och tro med hjälp av en saga är säkert välmenande, men att få oss att glömma bort vårt eget ansvar är ett misslyckande.

Sagorna existerar eftersom de alltid har fyllt en funktion. De har självfallet haft ett stort underhållningsvärde men de har även haft ett värde i vår uppfostran. Sensmoralen har alltid spelat en stor roll i sagoberättandet.

Hans Christian Andersens sagoslut var ärliga och många gånger vidriga och de satte alldeles säkert skräck i många små barn. I dag är flera av hans sagor ändrade och de slutar alla lyckligt för att skydda nutidens barn från det faktum att det finns smärta och sorg i vår värld.

Våra mest älskade sagor handlar ofta om en prinsessa. Livet är aldrig lätt för en prinsessa och överallt lurar drakar, demoner och andra ondskefulla varelser. Prinsessan lider oftast svårt under större delen av berättelsen, ibland ligger hon i en jäkligt obekväm säng, ibland förpassas hon till en gruva i skogen och tvingas bo med ett gäng dvärgar, ibland får hon ägna sig åt städning och uppspassning åt sina elaka styvsystrar. Vissa prinsessor får gå i alldeles för trånga skor och andra sover bort sina liv. Men mot slutet genomgår hon alltid en fantastisk förvandling. Efter mycket slit, stort besvär och ett långt och ihärdigt väntande kommer den anonyma prinsen och räddar henne. Det är sällan som vi frågar oss själva vem han är eller var han har varit, vi vet bara att när han väl kommer då blir allting bra. Någonting som ibland kan förundra mig är att även om prinsessan får prinsen i belöning så är det alltid prinsen som får halva kungariket, för att inte tala om all ära.

Den Nya Världen

Det är inte bara sagan som har visat sig vara en lögn. När jag tittar bakåt visar det sig att nästan allt som jag har trott på inte längre fungerar i verkligheten. Varken jultomten, prinsen eller våra politiker tycks kunna rädda oss längre, och jag undrar, kunde de någonsin? Vi har blivit svikna av skolan och staten, av högre makter och av Jesus, av vänner och av älskare och nu kan vi inte lita på någon, kanske aldrig någonsin igen. Är det så enkelt att vi alla har fallit offer för ett enormt massvek eller kan det vara på det viset att vi svek oss själva när vi förtrollades av allt bling-bling och Dior som förföriskt lockade ut oss i den stora nya världen?

Världen är ny, det finns ingen tvekan om det. Världen är dessutom mycket större än tidigare. Vi har under en mycket kort tid gjort en gemensam resa och vi har anlänt till en gigantisk och gränslös värld i vilken våra gamla spelregler inte längre gäller. Den lilla världen som vi kom ifrån var lagom i storlek och vi hade lärt oss att bemästra reglerna och förutsättningarna. Vi hade lagom mycket att välja mellan, det fanns två tevekanaler, ett par olika yoghurtsorter, en överskådlig mängd utbildningar, ett telefonnät, ett par stycken pizzerior och lika många kinarestauranger och när vi beställde in en kopp kaffe fick vi precis det vi beställde, en kopp kaffe. Vi kunde utvecklas i ett lagom tempo och vi kände oss relativt trygga i vår lagom stora värld. Vi hittade våra prinsar och prinsessor i skolan eller i staden som vi bodde i. Våra arbetsplatser och skolor var verkliga byggnader som vi gick till, vi kunde se och röra vid de flesta varor som såldes och vi kunde med lagom stor säkerhet förutspå investeringar och avkastningar vare sig de var känslomässiga eller materiella.

När Dolce & Gabbana och Hugo Boss anlände till staden där vi bodde bleknade Svenssonlivet, tryggheten och kärnfamiljen. Lojaliteten, Jesus i sina trasiga kläder, andligheten och den sanna kärleken blev oglamorösa. De som sökte nya andliga vägar blev visserligen inte brända på bål men de blev sammanbuntade i en stor hippiehög och fick nöja sig med att stå vid sidan av den riktiga världen. "New Age" kulturen blev aldrig tagen för att vara speciellt seriös.

När världen började växa i rask takt hängde vi inte med, varken känslomässigt eller förnuftsmässigt. Gamla etablerade företag försvann och nya sorters tjänster och varor var till salu, tjänster och varor som vi inte längre kunde se eller röra vid. Vi kunde plötsligt hitta våra prinsar och prinsessor i en elektronisk värld och vi behövde egentligen aldrig träffa dem. Den nya världen var glittrig och förförlig och den lovade oss nya sorters framgångar och trollglans. Sanningar och svar kom levererade till oss från morgon till kväll vare sig vi ville höra dem eller inte. Vi blev serverade med information från alla håll och kanter, men ingenstans fick vi lära oss vad vi skulle göra med den. Inte heller berättade någon för oss att det var fullständigt självklart att vi skulle granska alla uppgifter kritiskt eller att vi faktiskt kunde lita på oss själva. Varför skulle vi behöva lita på oss själva? Prinsen var ju på väg och förr eller senare skulle räddningen komma.

Nu är det tyvärr på det viset att varken Dolce eller Gabbana går att luta sig mot när det blåser hårt. Vi har ersatt det själsliga med glitter och glamour men om vi tänker efter förstår vi att glitter och glamour egentligen inte är några riktiga klippor. Glitter och glamour är sexigt och spännande men de levereras aldrig med en bruksanvisning. Om vi inte har ett själsligt djup och en stor portion humor blir det hela ganska patetiskt. Om vi inte har ett självförtroende som räcker till i den nya världen kommer alla våra sagor att sluta relativt tragiskt.

Våra själar har krympt ihop till små russin som bara väntar på att ännu en gång få suga åt sig av det vackra flöde av livsenergi och kärlek som vi vet ska finnas någonstans. Tyvärr har de flesta av oss ingen som helst aning om var vi ska hitta denna källa av livsglädje och kärlek och vi gör ett misstag utan dess like när vi felbedömer situationen och utgår ifrån att denna flod av lycka ska komma från en partner.

Jesus och Dior levererar vad de lovar, varken mer eller mindre. En partner däremot kan aldrig leva upp till det vi förväntar oss av honom eller henne. Vi måste en gång för alla uppgradera oss själva känslomässigt till 2000-talet. Vi måste lära oss att känna igen de nya skepnader som våra drakar och demoner har antagit och vi måste förstå att tro, hopp och kärlek mycket sällan kommer förpackade i glittriga paket. Vi måste förstå att vi aldrig kommer att bli räddade

av en anonym prins och desto förr vi inser detta faktum ju lyckligare kommer våra nutidssagor att sluta. Det kan låta som om hoppet är dött och att vi nu bara har mörka och svåra tider framför oss. Men som väl är finns det både tro, hopp och kärlek så att det räcker till oss alla. Kärleken, sagan och hoppet existerar självklart fortfarande. När vi öppnar våra ögon och våra hjärtan i den nya världen kommer vi att se att kärleken, sagan och hoppet alltid har funnits här och väntat på oss, det var bara vi som gick vilse när vi bländades av löften med glittriga ytor utan innehåll.

Från morgon till kväll kämpade Nessa ihärdigt med att låta bli att kontakta Micke. Hon hade fått höra på omvägar att han hade börjat träffa den andra kvinnan. Det sved i Nessas stolthet och hon letade desperat efter någonting som kunde få henne på andra tankar. Hon hade redan festat tre dagar den här veckan men det hade inte hjälpt henne alls. Nu satt hon ännu en gång på en uteservering på Lilla Torg tillsammans med sina två väninnor, Bibbi och Tanja. De två väninnorna hade kommit in i hennes liv ganska sent. När hon blev singel visade det sig att alla hennes tjejkompisar befann sig i relationer och flera av dem hade dessutom barn. Hon hade aldrig tänkt på fenomenet tidigare men när hon insåg hur svårt det var att vara impulsiv med sina gamla vänner hade hon tagit kontakt med Bibbi. Hon hade känt henne ytligt under många år genom en gemensam bekant men de hade rört sig i olika kretsar. Vad Nessa däremot visste var att Bibbi ofta brukade gå ut och festa och det var precis vad hon efterlyste i nuläget, på köpet hade hon blivit god vän med Bibbis närmaste väninna, Tanja. De två väninnorna tog henne till sig omedelbart och de hade redan hunnit med en hel del kalasande. Nessa älskade att gå ut med sina nya tjejkompisar. De hade nästan alltid hysteriskt roligt och de fick jämt mycket uppmärksamhet av alla sorters män. Tillsammans täckte de tre väninnorna upp de flesta mäns önskemål om hur en kvinna skulle se ut. De hade alla tre gröna ögon men där stannade likheterna mellan dem.

Nessa var lång, etthundraåttio centimeter, Bibbi var etthundrasextiofem och Tanja befann sig någonstans mitt emellan. Bibbi var blond, Tanja var nästan svarthårig och Nessa hade nyligen färgat sitt bruna hår i en mörkare nyans. Tanjas hår nådde nästan ända ner till hennes midja, Bibbis var axellångt och Nessas befann sig mitt emellan.

Bibbi var mycket sällan singel, Tanja var nästan alltid singel. För tillfället var Bibbi tillsammans med en hårfrisör som hon misstänkte porrchattade på sin lediga tid. När Bibbi första gången träffade frisören hade hon fått en känsla som sa henne att han verkade vara lite kinky. Hon hade ignorerat känslan eftersom allt annat hade verkat stämma men nu började hon misstänka att hon borde ha lyssnat på sig själv. Tanja hade inte ro att stabilisera sig, hon var nästan alltid utomlands och jobbade med olika projekt. Hon brukade alltid säga att hon var klar med Malmö men Nessa undrade i hemlighet om det inte var på det viset att väninnan var på flykt från någonting. Tanja hade precis kommit hem från Danmark och skulle om några veckors tid resa iväg till Afrika. Det skulle dröja innan de tre väninnorna skulle träffas igen och de hade mycket att prata om. Det var fredag och uteserveringen var fullpackad. Nessa arbetade tappert med att få ner ölen men hon var sänkt och det märktes tydligt. Tjejerna spanade rent rutinmässigt men än så länge hade inga intressanta människor dykt upp.

Bibbi ställde sig plötsligt upp och vinkade till en man. ”Totte! Här borta!” Hon skrattade.

I andra änden av uteserveringen såg Nessa en mörk, lång man vinka tillbaks. Han avslutade sitt samtal med en grupp kvinnor och började röra sig mot tjejernas bord. Bibbi skyndade sig att informera Nessa. ”Det är Totte som jag har berättat om, läkaren du vet. Han som är singel och som jag hade tänkt para ihop dig med.”

Nessa hade ett svagt minne av att ha hört talas om en lång, mörk, singel läkare men hon hade förmodligen inte varit intresserad av långa mörka läkare just vid det tillfället. Micke hade upptagit alldeles för mycket av hennes koncentration den senaste tiden. ”Jävla Micke.”

Totte kom fram till tjejerna, han kramade om Tanja och Bibbi och

presenterade sig för Nessa. Nessa blev genast på bättre humör. Han såg mycket bra ut och han talade med en charmig göteborgsdialekt. Det var någonting liknande det här som hon hade väntat på, en ny och spännande man. Totte berättade att han väntade på en kompis och att de hade tänkt äta en bit mat, tyvärr var det mer än en timmes väntetid till ett matbord. Och nu funderade han på att gå till ett annat ställe. Tjejerna protesterade högljutt och trängde ihop sig, han slog sig ner vid deras bord utan invändningar. Kompisen Örjan anlände kort därefter och snart rådde det feststämning vid det lilla bordet. Det skojades och skrattades och Nessas humör steg för varje minut som gick.

Samtalsämnena växlade i ett högt tempo och efterhand som nya öl serverades fördes diskussionerna oundvikligen in på sex.

”Varför ska det vara så jäkla svårt att få bra sex nuförtiden? Jag fattar det inte, är det fel på mig kanske?” Nessa slängde ut frågan i luften utan att egentligen förvänta sig ett svar, men till hennes stora förvåning hade Totte något att tillföra.

”Du får inte ta det här fel nu, men du ser ganska mörk och dramatisk ut, ditt läppstift är alldeles för mörkt och jag tror att det kan skrämma iväg många män. Vi killar vill ha mjuka och okomplicerade tjejer.”

Nessa gapade, hon var fullständigt mållös. Hörde hon rätt? Satt han här och förolämpade henne inför hennes väninnor?

Vid nästan alla andra tillfällen hade Nessa kunnat hantera situationen på ett snyggt sätt. Hon var van vid spydigheter och förolämpningar från sitt mångåriga förhållande, men just i kväll hade hon druckit en öl för mycket och tack vare Mickes dumheter var hennes stubin extremt kort. Det svartnade för hennes ögon och hon slängde ur sig något, som att döma av Tottes ansiktsuttryck, var mycket sårande. Hon hade i efterhand för sig att hon hade sagt någonting om en ”jävla läppstiftspolis” och ”hur jävla snygg var han egentligen?” men hon mindes inte exakt. Hon fick alltid minnesluckor när det svartnade för hennes ögon. Detta faktum skrämde henne mycket och det hade hindrat henne många gånger ifrån att bli riktigt arg.

Hon reste sig upp och lämnade bordet utan avsikt att återvända, tjejerna gjorde henne sällskap efter en kort stund och hon såg Totte och hans kompis försvinna in i torgmyllret. Nessa var både förtvivlad och rosenrasande och Tanja och Bibbi gjorde sitt bästa för att trösta henne. De fortsatte till nästa krog men Nessas kväll var förstörd. ”För mörkt läppstift!” Vad visste han om läppstift? Hur vågade han?

”De fortsatte till nästa krog men Nessas kväll var förstörd.”

Nessas första sommar som singel hade inte förvandlats till den sagolika sommar som hon hade hoppats på, den var inte ens i närheten. Hon hade trott att livet skulle flyta på ganska enkelt och odramatiskt när hon väl hade vant sig vid sin nya livsstil. Hon tyckte att hon hade planerat sin separation in i minsta detalj, hon hade förberett sig väl och hon hade tagit hänsyn till alla detaljer. Hon hade alltid haft ett stort kontaktnät och hon hade lätt för att lära känna nya människor. Hennes skoj- och skrattmask hade alltid gjort henne omtyckt och människor brukade säga till henne att de blev glada när de såg henne. Hon hade börjat gå ut mycket det sista året av relationen och hon hade kartlagt Malmös uteliv mycket noggrant. Hon hade i hemlighet hittat en lägenhet nära Limhamns småbåtshamn och hon hade för första gången i hela sitt liv skaffat sig ett eget boende. Lägenheten var liten men den var fräsch och den var hennes. Hon hade blivit blyxtförälskad i den i samma sekund som mäklaren läste upp ytterdörren. Det första hon såg när hon kom in genom hallen var Malmö. Lägenheten låg på fjärde våningen och hon kunde se över alla de lustiga taknockarna i gamla Limhamn in mot stadens kärna. När hon tittade ut genom burspråket i vardagsrummet kunde hon se det ufoliknande vattentornet genom det högra fönstret, genom den vänstra fönsterrutan såg hon Öresund, Kockumskranen och den växande Turning Torso. Utsikten var ingenting annat än trollbindande. Hallen var minimal och rymde inte mycket mer än en klädhängare, från hallen kom man rakt in i vardagsrummet, till höger fanns en bred dörröppning som ledde in till köket. Köket var inte stort men det var funktionellt och relativt nyrenoverat. Hon köpte ett litet cafébord och två stolar som hon placerade under det stora köksfönstret. Vardagsrummet var det enda rum som var generöst tilltaget och hon fick plats med både matsalsbord och en soffgrupp. Dörren till sovrummet var placerad på andra sidan vardagsrummet, mittemot köksdörren. Sovrummet var litet och avlångt men Nessa hade inte för avsikt att sova bort sin tid. Hon fick in sin etthundratjugosäng, ett minimalt nattduksbord och en stol, det räckte bra. Hon hade målat om lägenheten i vitt och en gammal

kompis hade hjälpt henne med att lägga parkettgolv i alla rummen. Nu var lägenheten hennes fristad och hon hade förväntat sig att hon äntligen skulle få både lugn och ro såväl som tid för sig själv. Men hon hade gjort ett oförlåtligt misstag, hon hade inte räknat med att bli kär i en idiot. Hennes kalkyl hade inte tagit hänsyn till känslor och nu kände hon sig allmänt lurad.

Nessa befann sig i sitt föräldrahem och vattnade sin mammas blommor, hennes föräldrar hade rest iväg till stugan i Småland och hon passade på att njuta av tystheten i det lugna villaområdet. Hon hade tagit plats i en solstol och funderade för tillfället över om hon skulle gråta en skvätt. Hon grät mycket och ofta nuförtiden. Hon gissade att det inte bara handlade om att Micke var en idiot, utan om att hon antagligen sörjde över sitt gamla liv. Det handlade inte om att hon ville tillbaka till relationen som hon hade lämnat bakom sig, hon hade kämpat hårt och länge för att komma ur den så smidigt som möjligt. Det var nog mer rätt att säga att hon sörjde den naiva drömmen om trygghet som hon så krampaktigt hade klamrat sig fast vid år efter år. Nessa hade tagit för givet att hon skulle tycka om att bo och leva ensam och hon hade blivit mycket förvånad när hon upptäckte att hon var fixerad vid Micke. Hon började sakta inse att hon kanske inte var speciellt självständig trots allt och ett litet krig påbörjades i den stunden i hennes huvud. Kriget skulle pågå under många år framöver, det utkämpades mellan känsla och förnuft, mellan rädslor och den styrka som låg väl gömd i hennes inre, mellan vad hon en gång hade trott på och den nya verkligheten som hon nu befann sig i. Det hela blev alldeles snurrigt i Nessas huvud och hon förstod att det här inte var någonting som man redde ut på en eftermiddag i en solstol.

Hon skuffade bort de djupa tankegångarna och började istället att reta sig på Totte. ”Mörkt läppstift! Jävla läppstiftspolis!” Hon hade god lust att ringa Bibbi och fråga henne, för tjugonde gången sedan Tottekvällen, vad hon tyckte i läppstiftsfrågan men hon visste att ämnet var färdigdiskuterat för Bibbis del. Inte nog med att Bibbi hade tröttnat på att prata läppstift med henne, det fanns dessutom en risk